

gamle og får muligvis selv brug for, at samfundet yder hjælp, for at vi kan komme til at fungere på det tidspunkt i vores liv, hvor vi ikke kan klare os selv.

Mærkværdigt er det, at vi ikke får orden på de ting, at vi herinde blot kan blive ved med at snakke og snakke og vedtage dagsordener og forslag, som alligevel ikke gør, at vi kan sige, at Danmark er i top, når det gælder omsorgen, respekten og værdigheden for vore gamle medborgere.

Den ældre generation er desværre ved at være en glemt generation, når det gælder politikernes bestræbelser for at gøre noget godt for befolkningen. Det er, som om regeringen glemmer, at netop den gamle generation er mennesker, der i 1930'erne havde mange hårde år og derefter oplevede krigen i 1940'erne samt efterkrigsårene, og hvad deraf fulgte. Det er de ældre mennesker, der har været med til at betale til velfærdssamfundet og i dag bliver belønnet ualmindelig dårligt.

Jeg synes, det er urimeligt, at gamle mennesker bliver fremstillet, som om de var et problem for det danske samfund. Hvor er humanismen og næstekærligheden, når det drejer sig om vores gamle mennesker? Hvorfor skal vi opleve at se gamle mennesker udstillet på en tv-skærm i ydmygende situationer for at få politikerne til at vågne op – med den store risiko, at så snart der bliver stille om sagen, ja, så går politikerne igen i dvale, indtil der næste gang er en sag, der bliver fremstillet i offentligheden, og som giver dårlig samvittighed.

Med denne forespørgselsdebat i dag håber jeg at vi kan få sat gang i tingene og medvirke til, at Folketinget nu sætter handling bag ordene, og at vi bliver enige om, at gamle mennesker har krav på en anstændig behandling fra samfundets side.

Formanden:

Dernæst er det ordføreren for forespørgerne til forespørgsel nr. F 17, hr. Villy Søvndal.

Villy Søvndal (SF):

Hvis man følger med i den offentlige debat, hvis man deltager i offentlige møder, hvis man har bekendte eller pårørende, der får brug for hjælp, er der desværre alt, alt for mange eksempler på, at den hjælp og støtte til ældre og handicappede,

der turde være en selvfølge i et så rigt samfund som det danske, ikke er til stede.

Tværtimod er der for mange eksempler på, at den lovede hjemmehjælp ikke gives, at den ældrebolig eller plejehjemsplads, den ældre eller den handicappede venter på, ikke findes, og at de ældre efterlades ensomme, forladte og hjælpeløse, kort sagt, at ældre og handicappede svigtes på en måde, der er uværdig for det danske samfund.

Der er også billeder på det modsatte. Der er også områder, hvor det faktisk lykkes at give et værdigt liv.

Socialforskningsinstituttet offentliggjorde den 7. november en undersøgelse af de 80-100-åriges levevilkår og kommunernes tilbud til de ældre.

En af undersøgelsens hovedkonklusioner er, at 40 pct. af de ældre angiver, at de har brug for mere hjemmehjælp. 40 pct. af de ældre føler i dag ikke, at de får den hjælp, de har brug for. Det er et alarmerende tal, og det er vel at mærke tal for en generation, der ikke har det som en livsstil at beklage sig, tværtimod.

Men det er ikke kun hjemmehjælpen, det står galt til med. I et svar fra socialministeren af 14. november i år om ældre, der venter på en plejehjemsplads, bekræfter ministeren, at der i 1996, præcis som i 1993, uændret er ca. 2.600 ældre, der venter på en plejehjemsplads. Det er et alarmerende tal i et samfund, der kalder sig et velfærdssamfund. I samme svar bekræftes det i øvrigt, at antallet af færdigbehandlede ældre, der venter på en plejehjemsplads efter at være færdigbehandlet på sygehusene, fortsat er knap 1.000, altså også et uændret tal.

Den nuværende regering lagde ved sin tiltrædelse vægt på at gøre noget for velfærden. Der er ikke sket noget, der markant forbedrer situationen på de her områder.

Undersøgelsen og tallene taler deres eget triste sprog. Vi kan ikke blive ved med i Folketinget bare at snakke. Nu må regeringen komme med nogle flere håndfaste løfter og mere håndfaste tiltag. Det er en uværdig behandling, vi i dag giver nogle af vores svageste medborgere i samfundet.

Det er mit håb, at ministeren i dag vil besvare forespørgslen med reelle nye tiltag og ikke bare håb og velvilje. Det er fint nok, men det duer ikke til at afhjælpe de forhold, der en række steder i dag i vort samfund er klart uacceptable.